

Gyerekként felnőtt

Érdekes visszatekinteni a múltra. Egyik pillanatban olyan, mintha csak tegnap lett volna a ballagás vagy az érettségi, egy másik pillanatban azonban oly távolinak tűnik az egész, pedig csak egy-két hónap telt el azóta.

Emlékszem, tavaly ilyenkor még a jogosítvány megszerzése miatt izgultam, most pedig a kollégiumi felvétel miatt. Jelenleg olyan kérdések kavarnak bennem, hogy vajon milyen lesz az egyetem, milyen lesz a diákélet, a vizsgák, a tanárok, vajon jó helyem lesz-e ott? Ezzel szemben tavaly ilyenkor azon

gondolkoztam, hogy vajon lesz-e évnnyitó, mit vegyek fel az első napon, hol fogok ülni, mennyire változtak meg az osztálytársaim, milyen lesz a szalagavató? Fogadalmakat kötöttem, hogy milyen jól fogok tanulni, hogy csak az érettségire fogok gondolni és arra, hogy bejussak az egyetemre. De, mint tudjuk, a legkönnyebb a saját magunknak tett ígéreteket megszegni...

Egész évben azt hallgattuk, hogy milyen nehéz nekünk a vírus miatt, hogy nehezebb helyzetben vagyunk, de valahogy én ezt nem éreztem így. Persze, jobban fárasztott egész nap a gép előtt ülni és az órára figyelni olyan körülmények között, hogy egy szobában voltunk az ágyunkkal, amely időnként csábítóan hívogatott. Nem tudom, milyen lett volna „normál” körülmények között, de úgy gondolom, hogy az, hogy az online oktatásra fogjuk, ha rossz jegyet kaptunk, vagy nem értettünk valamit, az ugyanolyan gyenge kifogás, mintha azt mondanánk, hogy a kutya megette a házinkat. Őszintén, volt, hogy én is untam egy-egy online órát, de ilyen a suliban is megtörténik, legalábbis ezt hallottam másoktól, mert ilyet én soha nem tapasztaltam. ☺ Tehát a tanulást tekintve, nem érzem azt, hogy annyira sajnálni kéne ezt az évfolyamot, mert aki akart, ez idő alatt is tudott tanulni, és legalább megúsztunk egy csomó felmérőt és 3 félévnyi félévi dolgozatot. Más részről viszont tényleg elvett tőlünk valamit. Tizenegyedikre kialakult az osztályunkban egy nagyon jó közösség, ritkán lehet ilyent látni szerintem, de azután a karantén alatt ez igencsak megszakadt. Azt hittem, ha visszamegyünk az iskolába, akkor ez helyreáll, de sajnos nem így lett. Volt egy közösség, ugyanazokkal a tagokkal, de valahogy mégis más volt, mert a 12. eleve más, mint bármelyik osztály. Itt már nem sütiásárt vagy szalagavatót kell szervezni, hanem az életünket. Úgy érzem, hogy a legtöbb volt osztálytársamnak ez lebegett a szeme előtt, legalábbis velem így volt. Mindenkinek megvolt a maga célja és abba az irányba haladt, másra pedig már nem nagyon jutott idő, mindenki stresszelt, izgult és magával foglalkozott. Szóval szerintem ezt vette el a vírus ettől az évfolyamtól, azt az időt, ami kijárt volna még nekünk, mint egy osztály, nem csak egy teremnyi diák, aki válaszut előtt áll.

Mindig is tudtam, hogy nekem hiányozni fog az iskola és a tanárok. Kicsit szomorú is vagyok amiatt, hogy már nem kell halálra stresszeljem magam, amikor magyarórán valaki előveszi Sirit, hogy megtudjuk, ki felel. Hiányozni fog, hogy matekórán próbáljam kerülni a tanárnő

tekintetét, nehogy nekem kelljen a táblához menni. Hiányozni fog a romántanárnő kedvessége és az, hogy a biológiaórán már nem fogok résztvenni az oktató játékokban. Hiányozni fognak egy-egy angolóra nevetései (amik legtöbbször a csodás nyelvtudásunk tükrözték). Hiányozni fog az Eurovíziós Dalfesztivál kivesézése egy tanárnővel. Hiányozni fog a történelemtanár arca, amikor egy-egy nagyon értelmes mondat hagyta el a szánkat, de a leginkább az fog hiányozni, amikor az oszihoz vagy a tanárokhoz mentünk könyörögni, hogy halasszunk el egy dolgozatot.

Nagyon várom már, hogy elkezdődjön az egyetem és ezáltal új fejezet nyíljon az életemben, azonban hiányozni fog, hogy nem lehetek legalább még egy kis időre csikys diák.

Ludwig Jacobowski szavait próbálom követni: *„Ne sírj, mert vége lett! Mosolyogj, mert megtörtént!”*

Tóthpál Eszter